

steriet imidlertid maa anse det for ønskeligt, at et Forbud, der modvirker Anvendelsen af Genstande, som er tjenlige til at afbryde Svangerskab, kan træde i Kraft saa snart som muligt, har man udarbejdet nærværende Forslag.

Naar Forslaget ikke tidligere er fremsat, er Grunden dertil, at Justitsministeriet har forhandlet med Indenrigsministeriet om, hvorvidt der var Mulighed for at faa Forbudet optaget i Loven af 29. April 1913 om Apotekervæsenet, men Forhandlingerne resulterede i, at der af Justitsministeriet skulde fremsættes særligt Lovforslag.

Som det vil ses, er Forslaget videregaaende end Straffelovforslagets § 237, der foruden Reklamering og Udstilling kun rammer den Falholdelse, som sker paa forargelig Maade; det maa nemlig under Hensyn til Forbudets Formaal anses rettest at op-

give denne Begrænsning. Naar man imidlertid fjerner denne Strafbarhedsbetingelse, Udbydelsens Forargelighed, vil det være nødvendigt baade af Hensyn til Forhandlerne, som har Krav paa at vide klar Besked om Forbudets Omfang, og af Hensyn til Myndighederne, der i Tilfælde af Overtrædelse skal føre Bevis for Sigtedes Mangel paa god Tro, at afgrænse Forbudet paa anden Maade. Dette opnaas derved, at det overlades til Administrationen at udstede Forbud mod Salg af bestemte Genstande.

Saa fremt Lovforslaget gennemføres, vil man ved Udstedelsen af Forbud, som selvfølgelig vil ske efter Samraad med Sundhedsstyrelsen, tage i Betragtning, i hvilket Omfang Salg til Læger, Hospitaler og til Forhandlere bør undtages fra Forbudet.